

Últimas tardes con Teresa

de J. Marsé

Dissabte 18 de maig

11:00 h

1933:

Neix a Barcelona el 8 de gener, com Juan Faneca Roca, però en quedar orfe de mare en el mateix part va ser adoptat pel matrimoni Marsé.

1934-1946:

Els seus primers anys transcorren entre Barcelona i dos pobles de la província de Tarragona on vivien els seus avis, Sant Jaume dels Domenys i Arboç del Penedès. Assisteix al Col·legi del Diví Mestre. Mal estudiant, passa gairebé tot el temps jugant al carrer i descobrint els escenaris que més tard conformarien el seu particular univers literari. Als 13 anys comença a treballar com a aprenent de joier.

1947-1959:

Gràcies a una amiga, Paulina Crusat, publica els seus primers relats a la revista "Ínsula" dirigida per José Luis Cano. Aquests anys treballa de vuit a tres al taller de joieria i a les tardes guanya alguns calers en una revista de cinema, de vida efímera, que es va anomenar "Arcinema". Descobreix la vida bohèmia. A instàncies també de Crusat, envia un conte al Premi Sèsam i el guanya. Durant el servei militar a Ceuta, als 22 anys, comença a planejar la seva primera novel·la, "Tancats amb una sola joguina". La acaba uns anys més tard, el 1958, i la presentació al Premi Biblioteca Breu de Seix Barral, on queda finalista i acaba publicada "amb honors de premi".

1960-1966:

Seguint els consells de Jaime Gil de Biedma i Carlos Barral se'n va a París on és "garçon de Laboratoire" al Departament de Bioquímica Cel·lular de l'Institut Pasteur. També tradueix guions de pel·lícules franc-espanyoles i dona classes d'espanyol a Teresa, la filla del pianista Robert Casadesús, que prestaria el seu nom a la més cèlebre de les seves novel·les. En tornar de París, el 1962, publica la seva segona novel·la "Aquesta cara de la lluna", avui repudiada pel seu autor i despenjada del catàleg de l'obra completa. Comença la seva relació amb el PCE. Torna a Barcelona. Publica "Últimes tardes amb Teresa" que li val finalment la concessió del Premi Biblioteca Breu el 1965.

1967-1974:

Instal·lat en la seva vocació de novel·lista, abandona el taller i la redacció de "Arcinema" i es casa amb Joaquina Hoyas, una extremenya de Trujillo. Es guanya la vida escrivint publicitat, solapes per alguns llibres d'Editorial Planeta i diàlegs cinematogràfics (no guions) al costat de Juan García Hortelano, gran amic seu. El 1970 es fa redactor en cap de la revista "Bocaccio". Publica sense excessiu èxit "La fosca història de la cosina Montse", novel·la que descobriria les claus de l'univers literari que ha seguit cultivant fins ara, i comença una novel·la on es proposa rescatar la seva infància. "Si et diuen que vaig caure" serà la seva altra gran obra de maduresa. Censurada a Espanya, Marsé es veu obligat a publicar a Mèxic, on rebrà el Premi Internacional de Novel·la.

El 1974, comença a publicar en la recentment estrenada revista "Si us plau" una columna de retrats literaris de personatges d'actualitat: actrius, polítics, dames de la societat.

1975-1978

Realitza alguns treballs per al cinema, sovint amb Jaime Camino, que l'escriptor defineix com "rigorosament alimentaris i sense cap interès artístic".

Al 1978, amb "La noia de les calces d'or", Marsé guanya el Premi Planeta i amb aquest milers de lectors.

1979-1986

Continua alimentant la seva suggerent visió de la Barcelona de la postguerra amb "Un dia tornaré" (1982) i "Ronda del Guinardó" (1984). Al 1984 pateix un infart que fa necessària una complicada intervenció quirúrgica. No obstant això, als dos anys tornarà a publicar, aquesta vegada una col·lecció de relats sota el títol de "Tinent Bravo" (1986).

1979-1986

Continua alimentant la seva suggerent visió de la Barcelona de la postguerra amb "Un dia tornaré" (1982) i "Ronda del Guinardó" (1984). El 1984 pateix un infart que fa necessària una complicada intervenció quirúrgica. No obstant això, als dos anys tornarà a publicar, aquesta vegada una col·lecció de relats sota el títol de "Tinent Bravo" (1986).

1987-1997

La dècada dels 90 va suposar la consagració definitiva de l'escriptor barceloní amb la recepció de nombrosos guardons literaris. Al 1990 va destacar amb el premi Ateneu de Sevilla per "L'amant bilingüe". Al 1994 "El embrujo de Shanghai" li va valer el prestigiós Premi de la Crítica i el Aristeión, guardó que concedeix la Unió Europea als dos millors llibres de creació i traducció d'entre tots els publicats en els seus països membres i llengües respectives.

Al 1997, és guardonat amb el premi Juan Rulfo de Literatura Llatino-americana i del Carib, el més prestigiós de Llatinoamèrica, dotat amb 15 milions de pessetes.

1998-2000

Després de set anys de silenci, Marsé publica "Rabos de sargantana", novel·la que la crítica ha saludat de manera entusiasta com un retorn al món narratiu de la Barcelona urbana i altres obsessions de l'autor.

2001-2004

'Rabos de lagartija' rep el Premi de la Crítica i el Premi Nacional de Narrativa a la millor novel·la publicada l'any anterior.

Al 2002, Espasa publica una conscienciosa edició de Contes Complets, que reuneix tots els relats escrits per Juan Marsé des de 1957, i que van ser apareixent a les pàgines de diferents publicacions com 'Destino', 'El Gall fer', 'Rumbs' o 'La Vanguardia'.

Seix Barral rescata 'La gran desil·lusió', un "llibre personal", escrit originalment en als setanta, que recorre les dècades dels trenta i quaranta a través d'"una espècie de miscel·lània d'imatges i records que remetien tant a notícies i dates històriques com a vivències, modes i costums lligats a esdevenir quotidià, a la memòria popular d'una època".

